

Du är (inte) här

Det vore enkelt att presentera litterära referenser till Mako Ishizukas arbeten, till exempel brottstycken av Italo Calvino eller Paul Auster då det ryms ett stort mått av berättande inhyst i konstnärens minimalistiskt utformade verk. En bättre idé är kanske att ta steget ut på gatan och börja vara som hon: en kosmopolit och flanör - snarare ett långsamt registrerande subjekt än en snabbt spatserande gångtrafikanter med ett slutmål fixerat i blicken. I kontakt med verkligt stadsrum, designelement, och arkitektur i form av gator och kvarter, skapar Mako Ishizukas verk nya narrativ i fotografi, teckning, frottage. De utgör ett osmos av personliga och offentliga rum där Ishizukas parallellt ställda berättelser bildar palimpsester, fysiska och psykologiska överskrivningar, som betraktar avstånden i vår uppfattning av verkligheten.

Kartan är ett hjälpmedel för fastställande av en geografisk ordning. Den sammanfattar stadslandskapet, grafiskt reducerat och skalenligt översatt till den verklighet som infinner sig. Allt underordnat ett system av koordinater som underlättar identifikationen av världen så som vi vill uppfatta den. Gatu- och byggnadsindex radar i demokratisk bokstavsordning upp adressedelement i form av gator, torg, parker, byggnader. Namngivna efter historiska personer, händelser eller deskriptiva fenomen sammanställer de samhällens heroiska, traumatiska eller banala identiteter – det som förtjänat att minnas, det som inte under några omständigheter får glömmas, övrig paraferalia. Allt för att medborgare skall kunna orientera sig såväl geografiskt, som socialt och historiskt.

Ishizukas verk utställda på galleri Naive rubbar en sådan självklart fastslagen ordning. *A bird's view of the world. In Paris.* utgår från en stadskarta, ett område i Paris åttonde distrikt där större delen av världen bokstavligen har samlats inom en radie av några större system av kvarter. Rue de Vienne övergår till exempel i rue de St-Petersbourg med rue de Madrid och rue de Constantinople strax anslutande via place de l'Europe enligt denna parisiska stadsplanerarens myllrande pan-geografiska nyordning. Ishizuka avlägsnar i sitt utsnitt och med kalkeringsteknik kartans meningsbärande och säkerställande funktioner. I en motrörelse ritas kartan om baklänges, och namngivna gator och kvarterssystem ersätts med vita, okända fläckar. Fram ur de landvinningar som vi trodde var trygga markörer växer utforskade områden som vidgar vår upplevelse till något som kan liknas vid en minnesförlust.

I en sekvens i filmen *My Own Private Idaho* av Gus van Sant från 1991 får plötsligt omslagspojken på den nattöppna närbutikens sextidningar liv, de börjar berätta och jämföra sina livs historier. En sådan längtan efter hur det döda tinget plötsligt börjar leva och kommunicera med sin omgivning är åtminstone lika gammal som Pygmalion. xxx (*solitary act on Rue d'Amsterdam in Paris on 25 June 2007*) är en diabildsinstallation där man kan följa Ishizukas (långsamma, kan vi förmoda) vandring längsmed nämnda gata. Men det är inte längre Paris som hon uppfattar omkring sig - det är Amsterdam som via olika associationer återuppstår i hennes minne, kryper fram i sprickorna i asfalten och speglas i skyltfönstrens reflektioner. En stängd dörr lösgör minnet av en annan stängd dörr, den blir en öppning bort från verkligheten, en warp mot det oväntade. I staden som inspirerade till Walter Benjamins Passagearbeten innebär promenaden på rue d'Amsterdam en transportfärd genom tid och rum till en annan plats. Framlockad av en doft från ett matstånd med exotiska maträtter, eller av en exakt färgton breder detta sinnenas rike sig ut över det existerande stadslandskapet. Verket hävdar framförallt att det i någon bemärkelse är möjligt att gå vilse samtidigt som man hittar hem. Hur? Benen och tanken förde dig dit.

Mats Stjernstedt